

Názov trochu mystifikuje a jemne zavádza. Kto ma pozná, ten vie, že zrejme pôjde o článok o boulderingu, kto ma pozná lepšie, vie, že bude situovaný vo Fontainebleau. Ale čo znamená číselná skratka, to zatiaľ vedia len „účastníci zájazdu“.

Fontáč niekomu sedí, niekomu nie. Niekomu sa páči a niekto ho miluje. A hoci ja som z tej skupiny, ktorej oblé tvary parížskeho pieskovca sedia a lezenie tam milujem, tak som tam vlastne nikdy nič poriadne nevyliezol... Žulové 8A-čka sa stali za minulý rok štandardom, občas pustilo aj niečo ťažšie, ale v tom Fontáči nie a nie prelomiť bariéru 7C.

Nieže by to bolo vo Fb nejako extra ťažšie. Akurát štýl lezenia je úplne iný než na žule alebo v iných veľkých svetových pieskovcových oblastiach, ako napríklad v Albarracín, Rocklands, či Red Rocks. Bouldre sú viac celotelová záležitosť, zamknutý háčik použijete len na pár krutých kyzoch a väčšinou problémy nekončia chytením hornej hrany balvana.

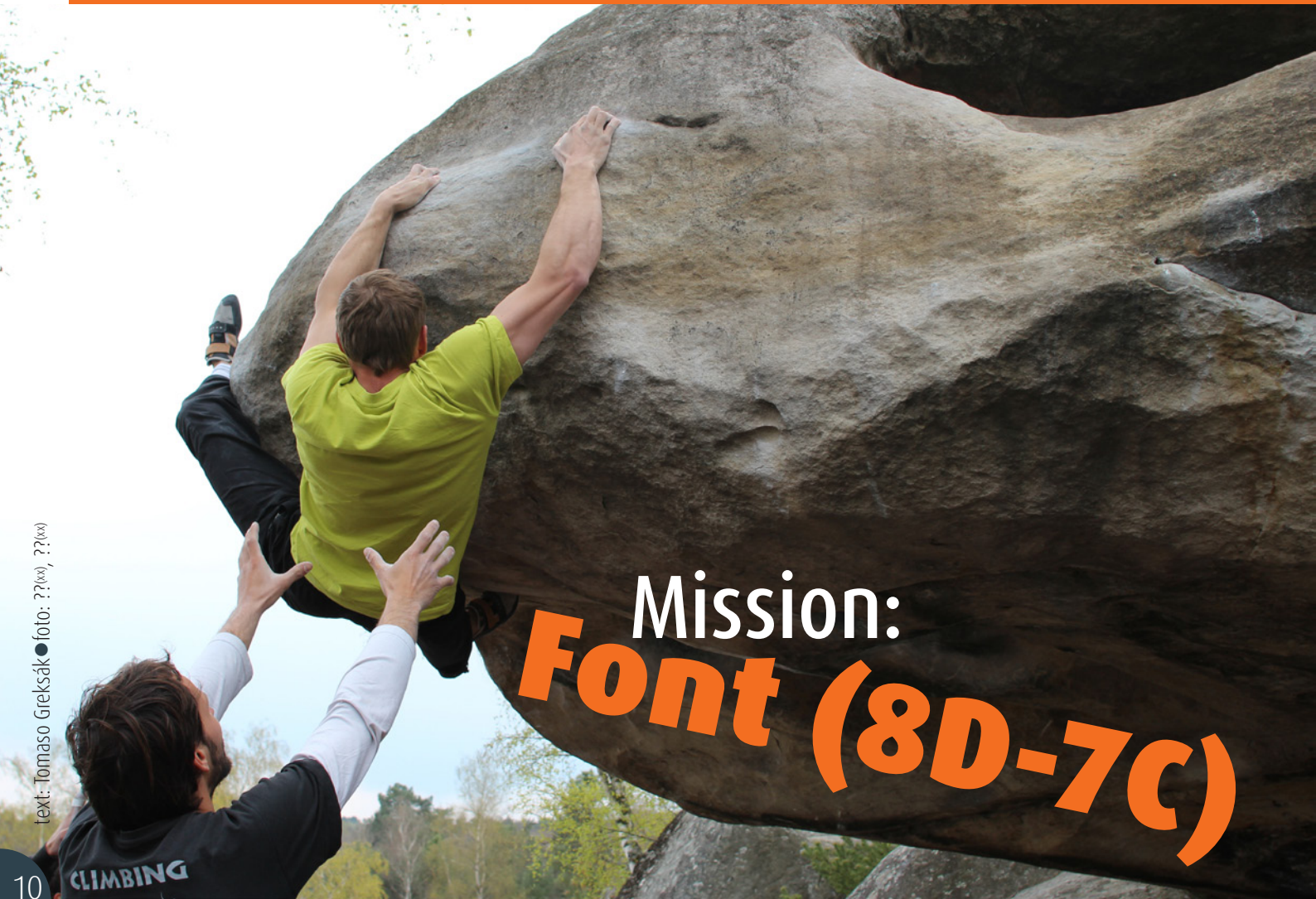
Lahko hodnotené bouldre sa niekedy zdajú neuveriteľne ťažké a ťažké sa zdajú neleziteľné. Lahké preto, že väčšinou majú veľa možností riešenia a sú hodnotené podľa najľahšej známej (čo Fb nováčikovi občas trvá aj celý výjazd, kým na ňu príde) a ťažké zas väčšinou majú práve jednu možnú verziu prelezu, pretože skala vo Fontáči vie byť celkom skúpa na chyty.

Ak máte to genetické požehnanie a viac ako 180 cm alebo aspoň dvojmetrové rozpätie krídiel, budete mať vo Fontáči značnú výhodu nie len v ťažkých práskoch, ale aj v mnohých ľahších kúskoch. Výška, samozrejme, nie je nevyhnutnou podmienkou, lebo, samozrejme, že takmer všetko sa dá vyriešiť silou, technikou

a skúsenosťami. Dôkazom sú i ťažké prelezy Andreja Chrastinu (to aby som pre príklady nechodil ďaleko za hranice), ktorý síce výškou práve neprekypuje, zato má všetkého ostatného habadej.

Posledné roky si zakladám na svojom štýle života. Dlhé lezecké výjazdy nadväzujú na intenzívne pracovné obdobia. Občas trochu náročný režim – pre mňa aj moje okolie. Navyše ani pre lezecký progres sa to nie vždy javí ako správne nastavenie. Na rozdiel od pravidelne pracujúceho ľudu nemám veľmi šancu zaviesť do toho kolobehu systematický a pravidelný tréning a z toho, čo naberiem na jednom výjazde, sa väčšinou polovica stratí počas tých dlhých pracovných týždňov a mesiacov. Niekedy je až frustrujúce prísť niekam plný ambícií a odchádzať bez väčších úspechov. Niekedy, ale nie tento Fontáč. Pretože tento Fontáč to lepilo a poriadne.

Po vyše dvojmesačnej lezeckej pauze, kedy sa mi podarilo maximálne raz za týždeň vybehnúť do Vertiga na campus alebo sa trochu rozhybať s lanom, sa konečne črtalo vykúpenie skalami. Bolo mi jasné, že to bude zas ▶

**Mission:
Font (8D-7C)**

iba jeden z tých rozliezacích výjazdov, ale normálne som sa na to tešil. Až tak, že som bol skalopevne odhodlaný vyraziť na 1400 km dlhú cestu úplne sám a keby si to zvyšok výpravy rozmyslelo s príletom, tak tých 11 dní sa pod šutrami aj sám prechádzam. Bola to taká iskrička nádeje, že sa mi podarí utiecť z drápopov pracovného šílenstva skôr, ako úplne vyhorím. Žiadne veľké ambície – proste bageta, camembert, víno a do toho trošku popoliezania. Slovanami ceprov: dovolenka.

Hneď prvý deň po dlhej ceste tomu všetko aj nasvedčovalo. Štandardné 7A-čka v Cuvieri síce išli o niečo ľahšie ako býva zvykom, ale to už si asi len telo pamätalo pohyby. Prvý deň to vôbec nepreháňame.

Sú sviatky a Fontáč je zaplavený Nemcami, Angľanmi a domácimi, treba teda vybrať nejaký tichý, zašitý sektor, kde sa človek nemusí hanbiť, keď nenastúpi do 6A-čka. A práve od tohto dňa a sektora sa začína misia 8D-7C, teda 8 dní lezenia v rade a 8 vylezených 7C-čok.

D1: la Mandarine 7C – Rocher aux Oiseaux

S Humpim sme vytvoril v Amerike našu vlastnú bouldrovú stupnicu: do 7B+ ide vždy; 7C musí ísť, 7C+ pôjde, 8A malo by ísť, 8A+ mohlo by ísť, 8B raz pôjde, 8B+ a viac – pôjde, keď nebudeme leniví chuj – teda v reáli nepôjde.

Pre Fontáč sa samozrejme vyžaduje posunutie aspoň o stupeň, lebo 7C nemusí ísť. A na úvod som sa stretol práve s takým. Alea Jacta Est je 7C. Ale len pod podmienkou, že máte ruky aspoň o 2-3cm dlhšie odo mňa (a k tomu veľa šťastia, ak nie ste aspoň o 10 cm vyšší). Proste morphičko ako vyšité a aj s prilepenou hruďou na skale a prstami vystretými na

oboch koncoch tomu stále niečo chýba. Upokojujem sa tým, že sa to dá určite vyriešiť, silou, technikou alebo flexibilitou, a teda, že do budúcnosti mám nádej. Po tom, čo sa dlho-dlho trápíte v jednom bouldri, vám každý, ktorý pustí na pár pokusov, príde automaticky ľahší. A tak to bolo aj s la Mandarin číselne hodnoteným rovnako. Iba španielsko-nemecká skupinka so mnou nie celkom súhlasila...

D2: Noir Désir 7C – Cuvier Rempart

Sú bouldre, pod ktorými chodím roky, pozieram do nich, špekulujem, no nikdy si neobujem lezky, aby som ich skúsil. „Temnú túžbu“ som videl skúšať Vildu Chejnu počas mojej

prvej návštevy Fontu, ale nepridal som sa, už ani neviem prečo. A spravil som chybu, lebo vtedy by som si prelez možno „zaslúžil“ a po vylezení by som mal slastnejší pocit ako teraz, keď som ho skúsil s nejakým 12-ročným Angľanom a prešiel som sa v ňom na pár pokusov.

D3: Alta 7C – Franchard Isatis

Kým Noir Désir bol z tých bouldrov, ktoré som dlho neskúsil, Alta bola prvá 7C, ktoré som vo Fontáci skúsil. Ba čo viac, skúsil som ho počas nasledujúcich rokov ešte zopárkrát. Vždy bezvýsledne. Bol to už štvrtý lezecký deň a z predchádzajúcich dní som vypoza-roval, že mi to tentokrát všetko nejako moc

drží, že mi to na skale lepí, ako ešte nelepilo. A v čom to otestovať lepšie ako v dlhoročnom probléme? Ukázalo sa, že problém bol asi len v hlave...

D4: Bérezina-Carnage 7C – Bas Cuvier

Bas Cuvier je výkladná skriňa lezenia vo Fontainebleau. Miesto, kde sa vodía fontáčovskí nováčikovia, aby hneď úvodom dostali jasnú predstavu, o čo pôjde. Nástupy pomaly z auta, rovné dopady do piesku, vysoká koncentrácia ľahkých aj ťažkých bouldrov a hlavne prítomnosť deduškov s koberčekmi, ktorí tak radi nasierajú mladých nádejných lezcov, keď im pred očami vypočodujú nejaký osobný projekt. Sem som teda, prirodzene, zobral aj čerstvo priletých Švubovcov, aby sa zoznámili s tamojším materiálom. Pár 7A-čkových rozlezov a Humpi už visel v Bérezine 7C. Ja už som ju mal, ale rozhodol som sa murobiť sparing, z čoho bol nakoniec ďalší rýchly prelez merge-ru Bérezina – Carnage 7C. Bérezinu však bolo treba po čase opustiť, lebo sa do nej neúprosne oprelo slniečko.

D5: Miséricorde 7C+/8A

Šiesty deň lezenia za sebou by si už pomaly pýtal, aby bol oddychový. Preto sme hneď „zrána“ začal oddychovo – Karmou za 8A+. Boli to síce len také sondovacie pokusy, ale mať vyššie ambície na onen výjazd, ktovie, ako by to s Karmou nakoniec dopadlo... Keď sme sa už cítili dostatočne „rozhýbaní“, začal som rozkladať veci pod mojím bouldrovým snom a nočnou morou v jednom – Miséricorde. Snom preto, že je to línia, o ktorej sa dá naozaj snívať – vysoká, impozantne previsnutá hrana – a nočnou morou preto, že som ju skúšal pri každej návšteve a pri nejednej som spadol z posledného kroku. Skúšal ju tam nejaký Anglán s dost hlučným prejavom a na jeho veľké šťastie bol akurát z dohľadu, keď som do „Zlútovania“ nastúpil, lebo som sa ním prehnal bez zlútovania hneď prvým pokusom. Málo bouldrov prežívam nadmerne emotívne, ale po tomto kúsku som dal okoliu celkom jasne a hlasno na vedomie svoje pocity.

D6: la Nouvelle Vague 7C – Cul de Chien

Zbieranie projektov pokračovalo aj ďalší deň. Tentokrát sa mojou obeťou stal la Nouvelle Vague v známej oblasti Cul de Chien. Stropový nástup tentokrát celkom potrápil, nakoľko telo už začínalo štrajkovať po tých pár dňoch lezenia. Zato oblý výlez držal aj keď prsty už boli zodraté a začínali mokvať. Po pár pokusoch sa k nim pridala aj krvavý členok, ale nakoniec nejakým zázrakom podržalo všetko naraz, ruky sa predĺžili, hlava si povedala, odtiaľto už nespadnem a ďalšie 7C bolo doma.

D7: smútok v duši v Apremonte

Ôsmy deň vo Fontáči patril Apremontu. Výber sektora môjmu projektu príliš nenahrával, lebo navštívené balvany neprekypovali žiadnymi vábivými 7C-čkami. Preto sme nastúpili do 8A-čka. To sme trápili dve hodiny, skúšali originál morfo software, ale nič z toho. Po zmene softu už nebola sila ani koža a projekt 8D-7C bol ohrozený. Do duše sa vkrádal smútok.

D8: Hic et Nunc 7C; Énergie Rénouvable (SD) 7C+ – Rocher Gréau

Čo sa nepodarilo v predchádzajúci deň, podarilo sa z posledných síl počas môjho posledného dňa výjazdu. Pôvodný plán bol síce ešte o niečo ambicióznejší, keď som po úvodnom

rozlezení sa nastúpil rovno do impozantného bouldra Tiger et Dragon 8A. Jedlý boulder, a keby mi pri 3. pokuse nekusol Tiger pod všetky vrstvy kože, mohol z toho byť úplne iný názov projektu. Takto som aspoň dorovnal bilanciu prelezom dvoch pekných vysokých práskov – Hic et Nunc a vedľajší boulder Énergie Rénouvable. Nebol to síce Tiger a Drak, no potešili.

To čo, začalo ako dovolenka, skončilo ako parádna lezenia, ktorá ma nielen hriala pri srdci cennými skalpami a doleženými projektmi, ale otvorila mi dvere k novej úrovni lezenia vo Fontainebleau. K 8A už je len kúsok a rešpekt, ktorý ma pred vyššími číslami vo Fontáči držal za gule, povolil. Teraz už treba len prvýkrát prelomiť tú bariéru a potom to snáď začne padať. ■

